

Jesu Kristi Åbenbaring - Nummer Fjorten

Det syvende segl

Jeff Pippenger

2023-11-11

Englenes prøvende krig, som begyndte med Lucifer i den tredje himmel, fremstillet i Åbenbaringen kapitel tolv, er et forbillede på menneskers og engles prøvende krig, som ender i den første himmel. Da Satan og hans engle blev kastet ud af den tredje himmel, åbnede Satan en ny kampfront i Edens have. Ligesom i krigen i den tredje himmel med Lucifer indførte Gud også en prøvetid for menneskeheden. Krigen i den første himmel, som for alvor begynder ved den snart kommende søndagslov, repræsenterer afslutningen på prøvetiden for menneskeheden.

I Åbenbaringens bog kapitel tolv og tretten fremstilles dragen, dyret og den falske profet. Sædvanligvis forstås disse tre magter til først og fremmest at repræsentere disse tre magters tidligere historie, men Johannes fik befaling om at skrive om de „ting, som skal ske“, og hele Åbenbaringens bog taler om de „sidste dage“, så vi anvender det bibelske princip, at enden illustreres ved begyndelsen, og anvender Åbenbaringens symboler som nærværende, ikke fortidig, sandhed.

Satan er blevet identificeret både i den krig, han indledte i den tredje himmel, og i det første slag, som han bragte til menneskene i Edens have, som én, der benyttede „hypnose“ til at formidle sine fordærvede budskaber for at gennemføre sin krigsførelse.

„Satan fristede den første Adam i Eden, og Adam indlod sig på ræsonnement med fjenden og gav ham derved overtaget. Satan udøvede sin hypnotiske magt over Adam og Eva, og denne magt søgte han også at udøve over Kristus. Men efter at Skriftens ord var blevet citeret, vidste Satan, at han ikke havde nogen mulighed for at sejre.

»Mænd og kvinder skal ikke studere den videnskab, som handler om, hvordan man bringer sindene hos dem, der omgås dem, i fangenskab. Dette er den videnskab, Satan lærer. Vi skal modstå alt af denne art. Vi skal ikke befatte os med mesmerisme og hypnotisme — videnskaben hos den, der mistede sin første stand og blev kastet ud af de himmelske sale.«
Mind, Character and Personality, 713.

Den „videnskab, som Satan lærer“, er blevet fuldkommengjort af de globalistiske købmænd og udføres gennem „informationsmotorvejen“ i de „sidste dage“. Satan er løgnens fader, og mediegiganterne fremmer ikke blot usandheder, men de bortsorterer også sandheden, de overvåger dem, de anser for kættere, og de anvender den mest sofistikerede form for hypnotisme, der nogen sinde er blevet praktiseret i planeten Jordens historie. Den krig, som begyndte i den tredje himmel, fremhæver denne egenskab ved Satans krigsførelse, for at de trofaste, der lever, når den første himmels krig sættes i gang, ved forudviden må være forud advaret. Når vi forstår, at kontrolcentret for World Wide Web og „informationsmotorvejen“ forvaltes og kontrolleres i De Forenede Stater, får vi et indblik i, hvad det betyder, at De Forenede Stater kalder ild ned fra himmelen og bedrager

hele verden. „Ild“ repræsenterer i Johannes' Åbenbaring et budskab.

Symbolikken i Johannes' Åbenbaring kapitel tretten, og vers tretten, er hentet fra slaget på Karmels bjerg, hvor Ba'al's profeter og lundprofeterne ikke var i stand til at kalde ild ned fra himlen for at bekræfte, at Ba'al og Ashtarot var sande guder. Ba'al, som var en mandlig guddom, og Ashtarot, en kvindelig guddom, repræsenterer dyrets billede, den uhellige sammensmeltning af kirke og stat. De var Jesebels profeter, og hun stod i et uhelligt forhold til Akab. Disse to profetiske vidner om dyrets billede i beretningen om Karmels bjerg identificerer De Forenede Staters rolle først i at danne et billede af det pavelige system i De Forenede Stater og derefter i verden. "Ilden" på Karmel skulle være beviset på, hvem den sande Gud virkelig var. Den repræsenterede en åbenbaring fra himlen, der identificerede den sande Gud, og det samme spørgsmål foreligger, når De Forenede Stater kalder ild ned fra himlen.

I Esajas' Bog henvender den Gud, som kundgør enden fra begyndelsen, sig til selve den gamle Karmels Bjergets scene og også til den profetiske scene, som fremstilles, når De Forenede Stater lader ild falde ned fra himlen.

Før jeres sag, siger Herren; fremfør jeres stærke grunde, siger Jakobs Konge. Lad dem fremføre dem og lade os få at vide, hvad der skal ske; lad dem kundgøre de tidligere ting, hvad de er, så vi kan give agt på dem og kende deres udgang; eller forkynd os de ting, som skal komme. Kundgør de ting, som herefter skal ske, for at vi kan vide, at I er guder; ja, gør godt eller gør ondt, så vi må forfærdes og se det tilsammen. Se, I er af intet, og jeres gerning er af nul og niks; en vederstyggelighed er den, som udvælger jer. Jeg har ladet en rejse sig fra nord, og han skal komme; fra solens opgang skal han påkalde mit navn; og han skal komme over fyrster som over mørtel, og som pottemageren træder leret. Hvem har kundgjort det fra begyndelsen, så vi kan vide det? og forud, så vi kan sige: Han har ret? Ja, der er ingen, som kundgør det; ja, der er ingen, som forkynder det; ja, der er ingen, som hører jeres ord. Den første skal sige til Zion: Se, se dem! og til Jerusalem vil jeg give en, som bringer godt budskab. Esajas 41:21–27.

I krigen i den første himmel, som tager sin begyndelse ved den snart kommende søndagslov, vil De Forenede Stater, og også Satan selv, få lov til at „fremføre“ deres „sag“, og de vil lade ild falde ned fra himlen i et forsøg på at bevise, at Jezebels gud er den sande Gud. Verden vil blive tvunget til at modtage mærket for denne guds tilbedelsesdag. Den ild, som føres ned fra himlen gennem „informationens supermotorvej“ til hele menneskeheden, er et „intetværk“, og den, som vælger det budskab, der formidles gennem dette medium, er en „vederstyggenhed“.

I den krig skal de hundrede og fireogfyrre tusind, og derefter den store skare, være Guds vidner i spørgsmålet om, hvem der er den sande Gud. De budskaber, der overbringes fra begge sider i krigen, fremstilles som „ild“. Alle nationerne skal samles for at afgøre, hvem der er den sande Gud, og der vil være to klasser af vidner for at fastslå „sandheden“.

Lad alle folkene samles, og lad folkeslagene forsamles; hvem iblandt dem kan kundgøre dette og lade os høre de tidligere ting? Lad dem fremføre deres vidner, så de kan få ret; eller lad dem høre og sige: Det er sandhed. I er mine vidner, siger Herren, og min tjener, som jeg har

udvalgt, for at I skal kende og tro mig og forstå, at jeg er den. Før mig blev ingen gud dannet, og efter mig skal der ingen være. Jeg, jeg er Herren, og foruden mig er der ingen frelser. Jeg har kundgjort, og jeg har frelst, og jeg har forkyndt, da der ikke var nogen fremmed gud iblandt jer; derfor er I mine vidner, siger Herren, at jeg er Gud. Esajas 43:9–12.

Karmels bjergs endelige manifestation har vidner for Satan og vidner for Gud. Fremvisningen skal bevise, hvem der er den sande Gud, men hvad skal Guds trofaste vidner vidne om?

Således siger Herren, Israels Konge og hans Genløser, Hæskarers Herre: Jeg er den første, og jeg er den sidste, og foruden mig er der ingen Gud. Og hvem kan, som jeg, kalde og kundgøre det og fremstille det for mig, siden jeg indsatte fortidsfolket? Og det, som kommer, og det, som skal komme, lad dem kundgøre det for dem. Frygt ikke, og vær ikke forfærdede; har jeg ikke fra den tid forkyndt dig det og kundgjort det? I er jo mine vidner. Er der en Gud foruden mig? Ja, der er ingen Gud; jeg kender ingen. De, som danner et udskåret billede, er alle sammen intethed; og deres kære ting gavner ikke; og de er deres egne vidner; de ser ikke og ved ikke, for at de må blive til skamme. Esajas 44:6–9.

De trofaste i den endelige konfrontation på Karmels bjerg skal vidne om sandheden, at Gud er den første og den sidste. Han er den Gud, som »udvalgte oldtidens folk« for at kundgøre de »ting, som kommer«. Guds vidner skal frembære Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver forseglet op lige før det endelige slag på Karmels bjerg.

Satans Karmels-budskab fremstilles som ild, der falder ned fra himlen.

Og det gør store tegn, så at det lader ild falde ned fra himlen på jorden for menneskenes øjne, Åbenbaringen 13,13.

Verset beskriver de mirakler, som Amerikas Forenede Stater udretter gennem den moderne videnskab om hypnose, som formidles til menneskeheden på ”informationssupermotorvejen”. Men verset taler også om Satans egen tilsynekomst, når han udgiver sig for at være Kristus.

Den engel, som forener sig med forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Her forudsiges et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft. Adventbevægelsen fra 1840–44 var en herlig åbenbaring af Guds kraft; den første engels budskab blev bragt til enhver missionsstation i verden, og i nogle lande fandtes den største religiøse interesse, som er blevet bevidnet i noget land siden det sekstende århundredes reformation; men disse skal overgås af den mægtige bevægelse under den sidste advarsel fra den tredje engel.

”Værket vil blive lignende det på Pinsedagen. Ligesom den ‘tidlige regn’ blev givet ved Helligåndens udgydelse ved evangeliets begyndelse for at fremkalde det kostelige sæds fremspiring, således vil den ‘sildige regn’ blive givet ved dets afslutning til høstens modning. ‘Da skal vi kende, ja, stræbe efter at kende Herren; hans fremgang er vis som morgenrøden, og han skal komme til os som regnen, som vårregn og høstregn over jorden.’ Hoseas 6:3. ‘Fryd jer da, Zions børn, og glæd jer i Herren jeres Gud; thi han giver jer regn i rette mål, og han lader regnen falde ned for jer, både tidlig regn og sildig regn.’ Joel 2:23. ‘I de sidste dage, siger Gud, vil jeg udgyde af min Ånd over alt kød.’ ‘Og det skal ske, at enhver, som påkalder Herrens

navn, skal blive frelst.' Apostlenes Gerninger 2:17, 21."

"Evangeliets store værk skal ikke afsluttes med en mindre åbenbaring af Guds kraft end den, der prægede dets begyndelse. De profetier, som blev opfyldt ved udgydelsen af den tidligere regn ved evangeliets begyndelse, skal igen opfyldes ved den sildige regn ved dets afslutning. Her er de 'vederkvægende tider', som apostlen Peter så frem til, da han sagde: 'Omvend eder derfor og vend om, for at jeres synder må blive udslettet, når de vederkvægende tider skal komme fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus.' ApG 3,19.20."

„Guds tjenere, med ansigter oplyst og strålende af hellig hengivelse, vil skynde sig fra sted til sted for at forkynde budskabet fra himlen. Ved tusinder af stemmer, over hele jorden, vil advarslen blive givet. Mirakler vil blive udført, de syge vil blive helbredt, og tegn og undere vil følge de troende. Satan virker også med løgnagtige undere og lader endog ild falde ned fra himlen for menneskers øjne. Åbenbaringen 13,13. Således vil jordens indbyggere blive bragt til at tage deres standpunkt.“ The Great Controversy, 611, 612.

Når vi når den tid, da Satan lader ild falde ned fra himlen, »vil jordens indbyggere blive ført til at tage deres standpunkt«. På den tid vil Guds vidnesbyrd »skynde sig fra sted til sted for at forkynde budskabet fra himlen. Ved tusinder af røster, over hele jorden, vil advarselen blive givet.« Det værk, som Guds vidner udretter, »vil ligne det på Pinsedagen«, når den »engel, som forener sig i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed«. På Pinsedagen var ild symbolet på Helligåndens udgydelse, og ild er også symbolet på Satans uhellige ånds udgydelse.

Efter at Johannes i Åbenbaringens syvende kapitel fremstiller de hundrede og fireogfyrre tusind og den store skare, identificerer han åbningen af det syvende og sidste segl. Det sidste, eller syvende, segl repræsenterer afseglingen af Jesu Kristi Åbenbaring og den eneste profeti i Johannes' Åbenbaring, som skulle afsegles umiddelbart før prøvetiden lukkes. Det syvende segl, de syv tordener og Jesu Kristi Åbenbaring er alle symboler på den samme sandhed, som åbnes lige før prøvetiden lukkes. Jesu Kristi Åbenbaring understreger Kristi karakter og skabende kraft som Alfa og Omega. De syv tordener identificerer den historie, hvor de hundrede og fireogfyrre tusind besegles, og det syvende segl identificerer Helligåndens udgydelse i den historie, hvor de to vidner opstår og modtager den skabende kraft i Guds „sandhed“, som overføres fra Faderen til Sønnen, til Gabriel, til profeten, til dem, som vælger at læse, høre og bevare den kraft, der er indeholdt deri.

Og da han åbnede det syvende segl, blev der stilhed i himlen ved omtrent en halv time. Og jeg så de syv engle, som stod for Gud; og der blev givet dem syv basuner. Og en anden engel kom og stillede sig ved alteret og havde et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle frembære den sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter, som var foran tronen. Og røgen af røgelsen, som steg op sammen med de helliges bønner, steg fra engelens hånd op for Gud. Og englen tog røgelseskarret og fyldte det med ild fra alteret og kastede det på jorden; og der kom røster og tordener og lyn og et jordskælv. Åbenbaringen 8:1–5.

I versene stod „syv engle“ „for Gud“ med „syv basuner“. Disse syv basunengle er med rette sædvanligvis blevet forstået som repræsenterende Guds domme over Rom for håndhævelsen af

søndagsdyrkelse. Det hedenske Rom vedtog under Konstantin den første søndagslov i året 321, og inden året 330 var hans rige delt i øst og vest. Fra dette tidspunkt begyndte de første fire basuner at lyde, og de repræsenterede de historiske kræfter, som blev ført imod hans rige, og som inden året 476 efterlod byen Rom, hvor den aldrig igen havde nogen romersk hersker over byen, som var symbolet på Roms styrke og herlighed. Da pavedømmet vedtog søndagsloven på koncilet i Orléans i året 538, blev Muhammed oprejst til at bringe dom over den romerske kirke, som fremstillet ved den femte og sjette basun, som også var det første og andet ve, og repræsenterede islam. Så korrekte som den traditionelle forståelse af disse basuner er, bliver de i det afsnit, hvor de fremstilles i Åbenbaringen 9, defineret som „plager“.

Og resten af menneskene, som ikke blev dræbt af disse plager, omvendte sig dog ikke fra deres hænders gerninger, så de skulle holde op med at tilbede dæmoner og afguder af guld og sølv og kobber og sten og træ, som hverken kan se eller høre eller gå. Heller ikke omvendte de sig fra deres mord, eller fra deres trolddomskunster, eller fra deres utugt, eller fra deres tyverier.
Åbenbaringen 9:20, 21.

Den fuldkomne og endelige opfyldelse af de syv basuner er de syv sidste plager i Åbenbaringens sekstende kapitel. Selv en overfladisk gennemgang af de profetiske kendetegn ved de syv basuner i Åbenbaringens niende kapitel viser, at de besidder parallelle kendetegn med de syv sidste plager. Åbningen af det syvende segl finder sted i den historiske periode, hvor nådetiden er ved at ophøre, og Guds vrede, som den er fremstillet ved de syv sidste plager, er ved at blive udgydt.

Da Kristus, som Løven af Judas stamme, „åbnede det syvende segl“, kom en engel og stod ved alteret og havde et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle frembære den sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter, som var foran tronen. „Og røgen af røgelsen, som steg op sammen med de helliges bønner, steg op for Gud fra englens hånd.“ Helligåndens udgydelse på pinsedagen blev forudgået af de troendes endrægtige bøn, som var forsamlet i Jerusalem.

“En vækkelse af sand gudsfrygt iblandt os er det største og mest presserende af alle vore behov. At søge dette bør være vort første arbejde. Der må ydes alvorlig bestræbelse for at opnå Herrens velsignelse, ikke fordi Gud ikke er villig til at skænke os sin velsignelse, men fordi vi er uforberedte til at modtage den. Vor himmelske Fader er mere villig til at give sin Helligånd til dem, der beder ham, end jordiske forældre er til at give gode gaver til deres børn. Men det er vort arbejde ved bekendelse, ydmygelse, omvendelse og inderlig bøn at opfylde de betingelser, hvorpå Gud har lovet at skænke os sin velsignelse. En vækkelse kan kun forventes som svar på bøn.” Selected Messages, bog 1, 121.

Åbningen af det syvende segl identificerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Beseglingen iværksættes ved bøn, men ikke blot ved bønnens aktivitet, men ved en bestemt bøn. Denne bestemte bøn identificeres i Daniels Bog, som naturligvis også er Åbenbaringens Bog.

Johannes i Åbenbaringen og Daniel i sin bog repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde i de „sidste dage“. I de „sidste dage“ skal de, som skal være Guds vidner under kampen i den første himmel, vidne om den profeti, som bliver forseglet op lige før prøvetidens afslutning. Dette

fremstilles som det syvende segl i de vers, vi nu betragter. De bønner, som kommer til englen med „guld-røgelseskarret“, fremstilles ved Daniels bøn i kapitel ni i hans bog. Den bøn er en specifik bøn, som blev skitseret af Moses i forbindelse med profetien om de „syv tider“. Bønnen er todelt, og Daniel placerer sammenhængen for sin todelte bøn i Moses' udtryk „forbandelsen“ og „eden“. Daniels Bog og Åbenbaringen er den samme bog, og de samme profetiske linjer, som findes i Daniels Bog, tages op i Åbenbaringen.

Bønnen, som frembringer udgydelsen af hellig ild i den mægtige engels bevægelse i Åbenbaringen atten, er Daniels bøn om de „syv tider“. Det er den bøn, som fik englen Gabriel til at stige ned fra himlen for at forklare profetierne for Daniel. Ved afslutningen af hans bøn, som omfatter de første tyve vers i Daniel ni, steg Gabriel ned omkring tiden for aftenofferet. De bønner, som stiger op, og som englen med det gyldne røgelseskar modtager, er bønner, der stiger op, idet solen går ned, i aftenen af „de sidste dage“.

Mens jeg endnu talte og bad og bekendte min synd og mit folk Israels synd og frembar min bøn for Herren min Guds åsyn for min Guds hellige bjerg, ja, mens jeg endnu talte i bøn, kom manden Gabriel, som jeg havde set i synet i begyndelsen, flyvende med hast, og rørte ved mig ved tiden for aftenofferet. Daniel 9:20, 21.

Daniels bøn var en bekendelse ikke blot af hans egne synder, men også af Guds folks synder. Hans bøn er forbilledet for den angerbøn, der er knyttet til „de syv tider“ i Tredje Mosebog 26.

Og de af jer, som bliver tilbage, skal vansmægte i deres misgerning i jeres fjenders lande; og også i deres fædres misgerninger skal de vansmægte sammen med dem. Hvis de da bekender deres misgerning og deres fædres misgerning, med det troløshedsbrud, hvormed de handlede troløst imod mig, og også at de har vandret mig imod, og at også jeg har vandret dem imod og ført dem ind i deres fjenders land—hvis da deres uomskårne hjerter bliver ydmyget, og de da tager imod straffen for deres misgerning: da vil jeg komme min pagt med Jakob i hu, og også min pagt med Isak, og også min pagt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. 3 Mosebog 26:39–42.

Efter at Moses har fremlagt den straf, der er forbundet med de „syv tider“, som han kalder Guds pagts „strid“, angiver han, hvad Guds folk skal gøre, hvis og når de bliver klar over, at de er slaver i fjendens land, således som Daniel var. De måtte, sådan som Daniel repræsenterede det, bekende deres synder og også deres fædres synder.

Når denne særlige bøn fremsættes af dem, som er kaldet til at være de hundrede og fireogfyrre tusind, vil englen med det gyldne røgelseskar tage „røgelseskarret og“ fylde „det med ild fra alteret og kaste det på jorden; og der kom røster og tordener og lyn og et jordskælv.“ Den hellige ild, som repræsenterer „sandhedens“ budskab i modsætning til det forfalskede budskab om „ild“, som De Forenede Stater og Satan kalder ned fra himlen, finder sted i den time med „jordskælv“, som er søndagsloven.

I Zakarias' Bog bliver vi underrettet om, at Zerubbabel lagde både templets grundsten og dets hovedhjørnesteen i beretningen om genopbygningen af templet og Jerusalem efter tilbagekomsten fra det slaveri, som Daniel var en del af.

Da svarede han og talte til mig og sagde: Dette er Herrens ord til Zerubbabel: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre. Hvem er du, du store bjerg? For Zerubbabel skal du blive til en slette; og han skal føre topstenen frem under råk: Nåde, nåde være med den! Og Herrens ord kom atter til mig og lød således: Zerubbabels hænder har lagt grunden til dette hus; hans hænder skal også fuldende det; og du skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig til jer. Thi hvem har foragtet de små tings dag? For de skal glæde sig og se lodsnoren i Zerubbabels hånd tillige med de syv; de er Herrens øjne, som farer om over hele jorden. Zakarias 4:6–10.

Zerubbabel betyder „Babylons afkom“ og er et symbol på den anden engels budskab, som, når det forenes med Midnatsråbets budskab, lagde „grundvolden“ i adventismens begyndelsesbevægelse. Zerubbabel repræsenterer også gentagelsen af den anden engels budskab i adventismens afsluttende bevægelse i Future for America-bevægelsen, når „hovedhjørnestenen“ lægges.

Verden frydede sig over de to vidner, som var blevet dræbt i dalen med de døde ben på gaden, der er »informationens supermotorvej«. Da disse to vidner blev bragt til live igen, blev verden grebet af frygt, og himlene frydede sig. Zakarias identificerer, ligesom alle profeter, de »sidste dage«, da Guds folk glæder sig. Zakarias oplyser os om, at de glæder sig ved de to vidners opstandelse, når de ser »disse syv«. »Disse syv« er det samme hebraiske ord, som er oversat med »syv gange« i Tredje Mosebog seksogtyve. Den første engels bevægelse lagde grundstenen til Moses' »syv gange«, og denne »sandhed« skal også være hovedhjørnestenen i den tredje engels bevægelse, på trods af dens forkastelse i 1863.

Når dette erkendes og opfyldes og omsættes i handling med den rette dobbelte bøn, vil den sande ild blive kastet til jorden, således som det skete på pinsedagen.

Vi vil fortsætte med at behandle åbningen af det syvende segl i den næste artikel.